

[Valdemar Thomsen.]

For Seddelbanken er Sikkerheden ogsaa efter vort Forslag den allerfineste, nemlig Førsteprioritet, i Fremtiden tilmed til en overkommelig Rente, der styrker Sikkerheden.

Vort Forslag bygger i det væsentlige paa to Principper, der af Regeringen og til til Dels ogsaa Oppositionspartierne er anerkendt fra tidligere Forslag, idet Grundlaget for Rentesaenkningen, som vi foreslaar, bliver en Krisefond efter samme Retningslinier, som var gældende i Lov Nr. 143 af 1. Maj 1933, og Bestemmelsen om Tvangskurs svarer i Princippet til det Forslag, der blev fremsat af Indenrigsministeren den 19. September 1933, hvor der i dette Forslags § 8, sidste Stykke, var Tale om en lignende Fremgangsmaade over for Obligationsejerne som den, vi nu foreslaar.

Grundlaget for Statens Andel i Krisefondens Virksomhed bliver Skattekammerbeviser, der af Fonden kan deponeres i Nationalbanken som Sikkerhed for Laan af tilsvarende Størrelse. Vi mener, at der maa stilles de nødvendige Midler til Raadighed, saaledes at Kreditorerne bliver klar over, at Konverteringen skal gennemføres. Saa fremt man eventuelt gik den Vej at give de Obligationsejerne, der straks og frivilligt vilde medvirke til Konverteringen, en lille Overkurs, saa vilde der efter min Mening ikke blive Brug for overvældende store Beløb til at gennemføre Konverteringen. Hvor skulde for øvrigt Obligationsejerne, der foretrak at faa Kontanter for deres Papirer, hvor skulde de i væsentligt Omfang kunne anbringe deres Penge uden netop i de nye lavtforrentede Obligationer, saa længe Kapitalmarkedet er lukket?

Med Hensyn til den Rentesaenkning, der samtidig maa finde Sted i Banker og Sparekasser, bekymrer vi os ikke om Indlaansrenten. Nej, vi gaar lige løs paa Udlaansrenten, idet vi i § 8 foreslaar, at der for Laan mod Pant i fast Ejendom kun maa beregnes $3\frac{1}{2}$ pCt. og for andre Laan højst $4\frac{1}{2}$ pCt. inklusive Provision.

Endelig foreslaar vi, at der indføres en Ekstrabeskatning paa Aktieudbytte, saaledes at alt Udbytte af Aktier nedsættes i Forhold til det nye Renteniveau. Provenuet af denne Skat anbefaler vi at anvende til Dækning af Statens formindskede Skatteindtægter.

Vore Ændringsforslag til Afsnit II gaar, som man formentlig vil have bemærket, ud paa, at alle Landmænd, der uden egen Skyld er ude i en økonomisk Nødtilstand, nu faar den Haandsrækning, der

er nødvendig. Vel er det store Beløb, der bliver Tale om, men det er ikke som Gave, men kun som Laan, og i Sammenligning med de umaadelige Beløb, som Landbruget gennem Kronens Pariføring i 1925 og gennem Valutacentralen i 1932 har mistet, er det kun yderst ringe Beløb, der er Tale om, og det bliver det da navnlig, efter at man har forladt Saneringslaanet og fulgt Venstres Anvisninger ved at lægge alle Byrderne paa Landbruget og dets Kreditorer.

Resultatet af Flertallets Forslag til § 18 bliver, som jeg allerede har nævnt, at Familien, Venner, handlende og Haandværkere maa tage hele Skraldet, medens den hellige Realkredit og de, som gennem mange Aar har levet højt paa Landbrugets Bekostning, overhovedet ikke berøres. Det er en Tendens, som er typisk, som jeg allerede har sagt, for baade Venstres og de Konservatives Krisepolitik, men det er i Modstrid med Vælgerens Ønsker og Interesser. Endnu en Gang bekræfter det sig, at den Vilje, som Regeringen undertiden synes at have til at lægge Byrden paa Skuldre, der kan bære, modarbejdes og med Held modarbejdes af Landstingsflertallets Folk. Saa længe det er Tilfældet, saa længe man i den Grad ved Hjælp af Landstinget kan værne om Kapitalens Interesser, maa det nødvendigvis blive Bonden og dem, der direkte og indirekte er afhængige af Bondens Købeevne, der kommer til at lægge Ryg til. Men det kunde hænde, at Bonden trods alt vil formaa at finde ind til Problemets Kærne saa betids, at der med Landstingsvalget i September kan sættes Punktum for de Metoder, som her anvendes.

Med disse Bemærkninger vil jeg anbefale de af mit Parti stillede Ændringsforslag.

Oluf Pedersen: Landbrugskrisen danner Baggrund for en Del af de her i Landet gennemførte planøkonomiske Foranstaltninger. Der er efter de foreliggende Oplysninger ikke mindre end 110 000 overfor-gældede Landbrugere. Det vil sige: Halvdelen af samtlige Landejendomme har en Gæld, der ikke kan forrentes, og efter de Oplysninger, der er vedlagt Lovforslaget, har en Fjerdedel af Landbrugerne en Gæld paa mere end 110 pCt. af Panteværdien.

Fra Retsforbundets Side anerkender vi, at dette er et Problem, der maa kræve baade en Nedskrivning af Gælden og en Ændring af Driftsvilkaarene. Derfor stilledes i 1934, da man behandlede et Lovforslag om Landbrugets Gældsforhold, et Ændringsforslag, der betød ikke alene en Æn-